

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NECULA, CONSTANTIN

Tânărul în căutarea libertății: întâlnirea tinerilor ortodocși (ITO): Iași, 2017 / pr. Constantin Necula; moderator: Daniel Buzdugan; tipărită cu binecuvântarea înaltpreasfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei. - Iași: Doxologia, 2018

ISBN 978-606-666-736-4

I. Buzdugan, Daniel (moderator)

2

Pr. Constantin Necula

Tânărul în căutarea libertății

Întâlnirea tinerilor ortodocși (ITO)

Iași, 2017

Moderator: Daniel Buzdugan

Tipărită cu binecuvântarea

Înaltpreasfințitului

TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Tânărul în căutarea libertății

Daniel Buzdugan: Bună seara! Dragi prieteni, urmează o seară de *stand-up comedy* cu Buzdu' și Părintele Constantin Necula.

Eu, fiind ieșean de loc, de pământ, de rădăcină, cum se spune; Părintele Necula de la Sibiu, practic actualul ITO 2017 și viitorul, că la anu' ne vedem cu siguranță la Sibiu.

De ce am zis *stand-up comedy*?

Pentru că adevărurile pot fi rostite și sub formă de glumă, și e mai bine așa; sunteți generația Instagram, Facebook, nu putem vorbi decât așa, la nivelul simplu, uman, prietenesc, de aceea am zis că urmează o seară de *stand-up comedy*. A spus cineva frumos: „Hristos în mijlocul nostru!”.

Publicul: Este și va fi!

D.B.: Doamne, ajută! Părinte, aveți legătura.

Pr. Constantin Necula: Am să vă rog să zâmbim după ce ne rugăm împreună, bine?

Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, Care pretutindenea ești și toate le plinești; Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi, și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mântuiește, Bunule, sufletele noastre. Amin.

Pr. C.N.: Cu noi este Dumnezeu, cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor, amin! Hristos în mijlocul nostru!

Publicul: Este și va fi!

Pr. C.N.: Yes!

D.B.: Da, eu o să stau așa, în picioare, fiindcă vreau să fac legătura dintre Părintele Constantin și voi. Dacă aveți întrebări, le puteți scrie pe bilețele, eu o să vin printre voi sau trimitem pe cineva cu un bol și părintele o să vă răspundă. Și cei de acolo, din spate, nu stați de poimană, să știți că și la voi ne referim, vrem să aflăm și întrebările voastre și să răspundem la ele.

Pr. C.N.: E închiriat parcul până mâine dimineață, deci stați liniștiți, da? Începem?

D.B.: Începem!

Pr. C.N.: Vă mulțumesc foarte mult că ați venit să îi spuneți Bisericii că vă pasă, am vrut să-mi iau pălăria, dar pentru că ne-a trimis Dumnezeu un nor, n-am ce să vă mai „chapeaux” înaintea voastră. Vă mulțumesc mult că ați venit, că ați străbătut o țară ca să dovediți ca Iașul nu este o fostă capitală, ci poate fi oricând o capitală atunci când o caută românii și că, în esență, Biserica nu este a trecutului, ci este a prezentului, care este un viitor continuu. De aceea vă mulțumesc foarte mult, și pentru că ne-am văzut pe bucăți acasă, la fiecare în universitate, în școală, în liceu, vreau să vă spun că mi-am depășit un pic emoțiile, am stat un pic jos, că îmi tremurau picioarele, și acum mi-am făcut curaj. Tema pe care o aveți pe suflet și despre care vă voi vorbi în seara aceasta este una extrem de adusă la zi de Evanghelia duminicii ce a trecut. Măine o să fie un pic mai greu, că-s niște lucrători neatenți la cine i-a trimis să lucreze, e mai mult pentru noiăștia mai mari, dar Evanghelia trecută, din duminica trecută, ne vorbește despre un tânăr

care se întâlnește cu Hristos – a spus și Preafericitul Părinte Patriarh aseară că, în Evanghelia de la Marcu, Hristos Se uită cu drag la tânărul care Îl întreabă: „Ce să fac să mă mântuiesc?”.

E primul semn al libertății. Voi nu știți, dar generația noastră a fost crescută fără să aibă dreptul să întrebe nimic. De la grădiniță, până la sfârșitul liceului, dacă încercai să întrebi ceva, ți se răspundea: „Ssst! Tu să taci!”.

De fiecare dată asta a fost, poate, cel mai mare semn al libertății după '90, că puteai să întrebi fără să-ți mai fie frică de ziduri, de banca de la școală, de profesor, de nimic din ceea ce înseamnă lucrul acesta.

Mântuitorul îl ia deoparte pe tânăr, Îi atrage atenția cu acel „bunule Învățător!”, care sună așa un pic: „Dragule Daniel”, un fel de mângâiere, așa, să mă pun bine cu el că e moderatorul, cine știe ce mă întreabă mai încolo..., și la un moment dat, Mântuitorul îi înșiră poruncile ca și cum n-ar fi citit Vechiul Testament, nu le înșiră cum scrie la carte, semn că Hristos nu este cărturar, e Dumnezeu,

iar Dumnezeu pune ordinea poruncilor cum vrea El, nu cum vrem noi, semn că El funcționează după voia Lui și în harul Lui, nu după telecomenzile noastre culturale. Dintr-odată tânărul Îi răspunde Mântuitorului că din tinerețea lui le ține pe toate; erau câteva, erau ușor de ținut la tinerețe, pentru că nu te apuci să omori de mic (numai acum te împuști cu toate dihăniile pe calculator plus altele care se întâmplă astăzi tot mai de mic un pic pentru că fiecare joc de război are și plata lui). Ei bine, în momentul în care Mântuitorul îi răspunde tânărului, tânărul simte că a căpătat curaj, doar că Mântuitorul îi taie un pic curajul acesta fals și îi atrage atenția să vândă tot ce are, să împartă la săraci, să-I urmeze. E cam demotivant Hristos. Într-o lume care spune: „Cumpără cât mai mult, să ai cât mai mult, calcă în picioare pe toți, fă o carieră, zdrobește-i și lasă-L pe Hristos ăsta că e perimat, e un mit”, Mântuitorul vă spune vouă cum ne spune și nouă, că El e viu, că a fi lângă Hristos înseamnă de fapt a te lepăda – chiar cât ar fi de puține ale tale – pentru a putea să-L descoperi pe El.

Ce îi spune Mântuitorul tânărului este: „Închide *iPhone*-ul și vorbește cu cel de lângă tine, lasă-l încolo de *WhatsApp* și spune-i celuilalt pur și simplu că îl iubești, du-te la școală fără căști în urechi, mai ascultă pasările dimineața cum îți cântă, întinde mâna colegului tău și spune-i că el contează pentru tine”. Sunteți o generație de mâini întinse, nu de spate lângă spate și de „nefață” lângă „nefață”, și mai mult decât atât, în traducerea Mântuitorului FB înseamnă „Forța Bisericii”, nici-decum altceva. În sensul că ne vrea împreună, că ne vrea ai Lui și că pe măsură ce vom renunța la lucrurile acestea Îl redescoperim pe El. De fapt, spunându-i tânărului, vă spune vouă: „Întoarceți-vă cu fața către Mine și nu vă pierdeți fața. Sunt singurul Care poate să vă dea obraz, Care poate să dea demnitate feței voastre și bucurie feței voastre”.

Dar ne mai învață ceva, și pentru aceasta am să vă spun o poveste:

În *Pateric* - avem o ediție mică, una mai mare și una foarte mare de curând -, în *Patericul* ăla foarte mare e o poveste cu un tânăr care merge la un avvă în pustie,

pe care se aștepta să îl găsească mâncând iarbă și bând apă clocită, că așa era rețeta peste tot. Îl descoperă pe sfânt, pe care îl chema Arsenie, și, într-adevăr, este Sfântul Arsenie cel Mare care stătea un pic întins așa și stătea destins (domnule, dezastru, cum să te destinzi când ești ditamai pustnicul, ditamai ascetul, ortodocșii au o chestie din asta nervoasă, încruntată). Omul era destins. Tânărul aproape că se smintește și îi spune (că e un pic smintit de modul...). Părintele îi spune: „Ei, fiule, tu când erai mic ce făceai?”; Tânărul: „Eu pășteam turme”; Părintele Arsenie: „Eu eram consilierul regelui, sfetnicul regelui. Și unde dormeai?”; Tânărul: „În bordei cu oile, cu caprele”; Părintele Arsenie: „Eiiii, eu dormeam în palat, aveam camera mea. În ce te îmbrăcai?”; Tânărul: „Într-o cârpă”; Părintele Arsenie: „Eu eram în porfiră și-n vison și aveam un inel mare de diamant. Nu te uita la om după cele ce are, ci la ce a renunțat ca să stea lângă Hristos”. A tăia de fiecare dată din voia ta pentru a te umple de voia lui Dumnezeu și din slava ta pentru a te umple de slava lui Dumnezeu înseamnă cel mai de preț